

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

நா. புத்தகம் சஞ்சிகையி. [தொடர்ச்சி வருவதை] ஆகஸ்டு 1847. [Vol. VII. No. 12.]

TERMS OF THE PAPER.

The Terms of the Paper, will be half the former charge or of two shillings a year.

Prepayment will be required in every case.

To Subscribers who receive the Paper by mail, the terms will include the postage, which we are obliged to prepay at the rate of one penny each number. To them therefore, the price of the Paper will be four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers of the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

CHUNDICOOLOO—Mr. W. SANTIAGOPILLY.

POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

TRINCOMALEE—Rev. J. WALTON.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MUZZY.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற்சமயகோளி.

முன்றும் காண்டம்.

கோளில் பொறியிற் குணமில்வெயென்குணத்தாள்—ருவாவணங்காத்தவல.

ஏது. உலகத்தை உருவிப்போகிற எட்டுக் குணங்களையுடைய கடவுள் பாதங்களாவணங்காத்தவல—உறுத்தாத உடம்பு, உருச்சிக்காத வாய், அணுமகன், மொர்ப்பிடாத மூக்கு, கோளாத செவியையும் போலக் குணமில்லாததாமென்றாகி.

“கவாமிக்கு எட்டுக்குணங்களாவன—அநந்த ஞானம், அநந்ததிரிசனம், அநந்தவிரியம், அநந்த சுகம், நீர் நாமம், நீர்க்கோத்திரம், நீராயுவியம், சகலச்சம் மீயகத்துவமென்னும் இந்த எட்டுக் குணங்கவையுடைய சருவக்கீற்று பாதங்களாவணங்காத்தவல பிணத்தோடே சரியென்றவாறு. மெஸ்தர். எல்லீன் உடைய குறள், யகும். ஏட்டிற் காண்க.

நகண்டு, யஉம். தொகுதி, எசும். பாட்டு.

கடையிலவா ஞானத்தோடு காட்சிரியமேயின் பம்—மீடையுறுநாமமீன்மை வித்தித்தகோத்திரங்களின்மை—யடையிலவாவுயின்மை யந்தராயங்க ளின்மை—யுடையவன்யாவன்றிவ்வுலகினுக்க றைவறமே.

என்பீர்களானால் அவ்வெண்குணமாவதென்ன? அக் குணங்கள் நீங்கள் வணங்குகிற சீவனுக்கானது ஆகும் அல்லது விஷ்டிணுவுக்கானது ஆகும், பின் வணாயுக்கானது ஆகும் என்று எதினாலேயொப்புவிப்பீர்கள். அவர்களைக் கையிலேவை! நாமதேயங்களி னாலோ? நடக்கைகதான் உங்கள் புராணகாவியங்களிலே பரிசுத்தமற்றதென்று வேட்டவெளியாயிருக்கின்றது. அவருடைய நாமதேயங்களாலென்றால், ஹிமமா, இரணியகருப்பன் பரமேட்டியென்றும், விஷ்டிணு, கரியன், பன்றி, கற்கி, கர்மன், சங்கமேந்தியென்றும், உருத்திரன், அந்தகன், அந்திவண்ணன், அரவணந்தோன், அமுலாடி, அழலெந்தி, கங்காளன், கபா லி, கற்றமிடற்றோன், கபாலபிரத்தன், கிரித்தி வாச லி, கற்றமிடற்றோன், கபாலபிரத்தன், கிரித்தி வாச லி, உக்கிரன், விருயாட்சன், சுடலையாடி, சூலி, நக்கன், நந்தி, நீரணிந்தோன், பிள்ளுகன், பித்தன், பூதேன், சுவரன், பூதம், பேயோடாடியென்றுநீதிந்ததமன்றி இந்து சமயத்தார் அச்சிற் பதிப்பித்தது அப்பீக்கொண்டிருக்கிற மதனூலல் விற்றலிவிதோது சிற்றின்ப வண்டி கமான லீவாக் கதைகளாலே தேசந்திட்டுப்பட்டுக் கட்டக்கிறதில் அவர்கள் தற்குணத்தையும் நற் குணத்தையுமுண்டாக்கினாலென்று அறியாமையினாலே வசனக்கிரதோ? நற்குணத்தமைதமாமையின்கடவுளினாலே வந்ததென்றும் தற்குணமோ தன்மனசாகிய சாத்தானால் திரிமூர்த்திகளாலும் வந்ததெயென் றீரத்தம் ஏதுவான ஒருதிற்படையாளமாயிருக்கின்

தே.கெட்டுப்போன ஆத்துமாவக்காகப் பரதவித்துச்சீ ரடையும்படியாய்க்கவலப்படிவெண்டியது அவசர மாயிருக்க, அப்படி அவர்களைச் செய்யவொட்டாம ல் தங்களைப்போல மற்றவர்களுமாதம்படியாய்ச் செய்தவந்ததுநீர் இன்னம் அவர்களுடைய ஆத் துமாக்கவள அதிகமதிகமாய்க்கெடுத்துப் பல வேஷ தாரிகளாக்கிப் பாவத்தை விற்பது பணம்பறித்தும் பிழைக்கிறவர்களாய் இருக்கிறார்களென்பதைப் பற்றி அவ்வையார் (மன்றுபறித்தணைல்) என்பதில் வழிபறித்துச்சீவனம் பண்ணாதேயென்று தீரிக்ரதாயிருக்கச் சர்வத்தை யுற் சீருட்டித்துத் தாங்கி ஆளுகிறவரு மாய்த் தமக்கு நிகருங் கண்டிப்புள்ள சரிமில்லாத வருமாயிருக்கிற பராபரவஸ்து வேறெருவரென்று இன்ச் சீர்தாக்கிக்கீர்க்கிரதாமேயென்றிருந்தும் அது முன் சொன்ன இலட்சணங்கவையுடைய ஒன்றி ன பராபரவஸ்துவைத் தொழுகிறதாய்ப் பலன் தரு மோவென்றிருந்துகொள்க.

நாடடியார் பாயிரம்.

வாஸீவில்லின் வரவறியாவாய்மையார்—கா ளீ லந்தோயாக்கடவுளா, யானிலிஞ்சென்னியுறவண ங்கிச்சேர்துமெம்முள்ளத்து—முன்னியவை முடிசு வென்று, சீவவாக்கியம்.

பண்டுநான்பறித்தெரிந்தபன்மலர்களெத்தவண பாயிலே செவித்துவிட்டு மந்திரங்களைத்தவண மீண்டனப்த திரிந்தபோதிறைத்தநீர்களைத்தவண மீளவுஞ்சீவாலங்கள் சூழுவந்ததெத்தவண அண்டர்கோன்றிப்பிடமறிந்துணர்ந்தனான்கள் கண்டகோயிறெய்வமென்று கையெடுப்பதில்வலையே.

நீரையளளிநீரில்விட்டு நீர்நீணந்தகாரியம் ஆரையுன்னிநீரெல்லாமவத்திலேயிறைக்கீழிர் கேரையுன்னி வித்தையுன்னி வித்திலே முளைத் தெழுந்த சீரையுன்னவல்லிராய் சீவபதங்கள்சேரலாம். அரியுமல்ல அரணுமல்லவயினுமல்லவப்புறங் கருமைவெண்மைசெம்மையுங் கடந்துநின்ற காரணம் [வே பெரியதல்லச்சிறியதல்லப்பெண்ணுமானுமல்ல துரியுமங்கடந்துநின்றதாரதாரதாரமே.

நெஞ்சறிவளக்கம்.

வாரண நயன்மால் நுத்திரன் மயேஸ்பரன் சதா சீவந்தான்—காரண மாறுவிட்டிற் கலந்தவரிருக்கு மப்பால்—பூரணநீரூதாரப் புதுமையுங்கண்டுபெற்றி—ஆரணவேகநாதனாடையின் தோழியாகநெஞ்சே. தத்துவ நெறியாயுரைத்தவப்படியே சருவமும் உதி த்துவோடுநக்கிச் சருவசங்காரமுடிவின்ல் முன்போ ற்றளிமுதலாய்ச் சமயிலனும்—எத்துவந்தாங்கிப்பரி கரித்தவனும் இனிபுலகணத்தையும படைக்கவெ ல்வலயில் ஞானந் தரிசனம் விரியன்பழ முளப்தா னர்—தொத்துகோத்திரமாயுவிடையுநிலயுய்ச் சொ ல்வியநாலிருகணத்தாற் றுலங்கிய சுயம்புவொருவரு ண்டென்றுசொன்னவரிருக்கவேயிருக்க—இத்துணை யில்லாமன்தரென்கிறதற்கெழுதியுடத்தைகளுள்ள விச்சுரன்றிருமாலிருவரைப்பணிக்நதாலெகணத் தொ யுவதாயிடுமோ. என்பதில் தெய்வத்துவநெறியா யுரைத்தோற்றவொடுக்கங்களின் உபதேசப்படியே சருவமும் பராபரத்திலிருந்துதோன்றிப்பிரகாரம் பரா பரத்திலொடுக்கிச் சருவசங்காரமுடிவிலே முன்போ லத் தனிமுதலாயுந் தமக்குச் சமயில்லாதவராயும் எந்நிலையும தாங்கிப் பரிசுத்திந்தாலெகணத் தொ கணையெல்லாஞ் சீருட்டிக்க அளவற்ற ஞானம், அளவற்ற தரிசனம், அளவற்றவின்பமுள்ளவராயும், நாமம், கோத்திரம், ஆயு, இடையுறுவில்லாதவ ராயும், இவ்வெண்குணத்தால் விளங்குகிற பராபர வ ஸ்துவாகியசுயம்பு ஒருவருண்டென்கிறவரிருக்கவேயிருக்க இப்பெயர்ப்பட்ட இலட்சணங்களில்லாதவர்க ளென்கிறதற்கு எழுதப்பட்ட நடத்தைகளுள்ள சீவ ன் விஷ்டிணுவென்கிற இரண்டு மனத் தொசாக்க வணப்பணிக்நதால் அது ஒன்றான பராபரவஸ்துவைத் தொழுகிறதாய்ப் பலன் தருமோவென்றிருந்துகொள்க. இன்னும் வரும்.

குணமெட்டின் குணமும் மருந்தும்.

ளி குணம்.

வயிற்றையெரித்துக் குடல்மட்டி வாய்நீருறித் தவலவலித்தே—யுயிற்றுதலையக் கிறுகிறுத்தேயொங் காளித்தங்கேப்பமுண்டாய்—மயிற்கால் வழியே வெ யர் வெழும்பி வயிறு போரும்நந்திக்கீ—ஆயிற்றெய

ரித்தகுணமென்னைமையோர்சொன்னவியல்பு மே.

சாரணக் கீழ்க்கோடிஞ்சீதான்பலஞ்சூறணித்து—விறுசேரிருசீர்கோட்டம் மிக்கசாத்தக்காய் வாசி— மாறுசெய்காயமோம் வளர்கரம்பொடு சீற்றேல்—மேறிடாதோர் கழஞ்சாயெடுத்துப்பின் மருந்து செய்வே.

மருந்துடனானிச்சுறு மதுவையையுய்யே கூட்டித்—நீருந்தவேயுடுப்பிலேற்றிச் சேர்த்துமப்பாகக் காய்ச்சி—யருந்திலேரிக்குங் குண்மழிவுசெய் கெற்பவா டுவு—முருந்தளநகையினுளே முந்திய தவலபோமே.

சொல்லும் வெள்ளரிபூசணிக்காய் தவலந்து சா ரென்றோர் நாழி—வல்ல பசப்பால் இருநாழி வளா தேங்கினீர் இருநாழி—நல்லநெய்தற்க்குழிக்குடனெந் துறமுறையீச்சுந்தருது சொல்லுஞ் செங்கழுநீர்க்கீழ் ங்குசீற்றமட்டிநன்றி

நன்றிநெரிஞ்சீபேரமட்டிநல்லபன்றிக்கோவையு டுடன் பொன்னசைத்தாறாயுடன் பூணக்காலி முருங்கைப்பூ சொன்னையொன்றோர்பலங்கொண் டுவருஞ்சரக்குமஞ்சீட்டி மின்னையேலமிலவங் கம் மீகுந்த பச்சை சந்தனமே.

சந்து மிருந்து வளர்கோட்டின் தக்ககரம்போடத் தமதரங் கந்த மிருந்தசெஞ்சந்தங் கத்தினூழல் வீழாலரிச்—யந்தவேட்பால்நாகம்பு வாரத்தை மரத்தீ ன்மஞ்சளூடன் முந்திரிக்கைக்கன்பேரிஞ்சுடனேமு யன்றசரக்கோர்கழஞ்சுக்கொள்ளேன்.

கொள்ளுஞ்சுரக்குமரைத்தெடுத்துக் கூட நறுநெய் நாழிவிட்டு யெள்ளிலென்னையோர்நாழி யணங்கு ம்பதத்தீன்வடித்துநக்கத் துள்ளுந்நாமமிகவுடை க்குந் துயர்செய்குண்மங்குடிபோதும் பின்னாவிறை வாங்கொடியிடையெருக்ககருந்தச்செய்விரே.

சாரணயுள்ளித்தீப்பல் தயீர்வளா கடுக்கவைந்து மேறிடாதோர் கழஞ்சாயுண்டெனையெயரத்துப் பின் ணை விறுசேர் வேலம்பட்டை விளங்குபது பலந் தானூறு நீர்விட்டுக்காய்ச்சியுந்ருருநாழியாக்கேன். ஆக்கிய சகாரநதன்னைலரைத்திஞ்சு சரக்கைச் சேர்த்து நீக்கிமில்லா தோளென்னையே நிகருமாம ணைக்கீணைன்னையே தாக்குகளியின்பாலாட்டிற் றுந்துபால் வகைக்குமக்காயுக்கமோடெரித்துநக்க வொழித்தோடுகுணம்மெட்டே.

எட்டுடலார்ந்ததவலயின்னங்கீடாக் குடரின் பாதம் மட்டில்லாக்கெற்பதவலவளர் பெரு வயிறு பாவைய யட்டிலெகையினுடையுமற்றிடுங் கெற்பு தவல தீட்டமாயோடுமென்று செப்பினார் முன்வந்தாமே.

வெள்ளுள்ளி இஞ்சி நெல்லி விரவிய சாத்தாவாரி தென்னுசெவ்விரவியார்பால்சேரவொவ்வொன்றோ ர்நாழி கொள்ளவே கசாளமுறிக்ககைத்தீருநாழியா னால் மெள்ளவே நறுமென்றாழி விடுவது மிகவுந் தரே.

நன்றுநற்கோட்டமேலம் நவிலும்வெண்காரமீந்து சென்றிமேரத்தைந்நீர்தீர்பலியிருசீரோம் வென் றிடுங் கரம்புபாசியீக்கசேங்கோட்டக்கூட்டி யொ ள்ளையே கசாளமுறி யுடவ்வடித்தருந்தப்போமே.சக

போமதேவெய்யமார்தம்பொரும்பும பித்த குண்மந் தாமிருந்தேரிக்குங் குண்மந் தறுகீடாச் சத்தி குண்மம் மாமிசு சரணவாதம் மறுகீடவல்க்குங் குண்ம மேமு றுதுவலக்குண்மம் இணங்கீடாக்கபாலகுண்மம், சஉ.

குண்மமோட்டிச்சீசெய் வாய்வு குடல் வரண்டிடு கொதிப்புத் திண்மைசெய்கெற்பவாய்வு தியக்கீடுக ளிச்சல் சூல கன்மமாம்வெட்டைமேகங் கற்பகு ல் முதலநேசம் நன்மைசேருடல் விட்டோடுமெ ன்முனைநாட்டுரை.

நாட்டுமீம்மருந்திணுக்கு நயமில்லாதிருக்குமாகல் வா ட்டடங்கண்ணையாதிகேசுரபூசைசெய்து கோட்ட மீல்துணத்தான்மீக்கதறுமுன்க்கோவைசெய்த பா ட்டாயிரத்தந்தூற்றின் படி மருந்தறிந்து செய்யேன்.

முகாமெத்துரையே.

உதயதாரகை, எம் புத்தகம், கூஞ் சஞ்சிகையிற் சாதிவித்தியாசத் தவரைப்பற்றியது கண்டென் ம காசந்தோஷங்கொண்டென் மெய்யென்பதற்குச் ச ந்தேகமில்லை, என்னெனில் இந்தமாதம் யசந்திக தீயிலன்று சின்னக்கடைத்தெருவாலிருந்து வில்லு ண்டடிக்குப்போகிறதற்காக வருகிறவழியில் தெருவா கான ஒருவிட்டில் தவலவாசலில் அதிகச்சிங்காரமா கவும் சின்னமேளம் பெரிமேளம் முதலிய சேவி

MORNING STAR.

Jaffna, June 24th, 1847.

FRUITS OF POPYRY.

The records of the past and the present tell most affectingly how baleful has been the influence of Popery on the prosperity of nations, and on the welfare of mankind. Let the facts tell their own story of wrong. *Saxony*, at the period of the Reformation and until she fell under the power of Popery, occupied a lofty position among the states of Germany and possessed the most important elements of national wealth and power; she has now sunk into insignificance, and has no weight in the balance of political power. On the other hand, Protestant *Prussia* has arisen from an obscure duchy into a mighty kingdom, is the leading power of the German Confederacy, and the very centre of the learning and civilization of the world, though her soil is sandy and sterile, and nature has done for her but little. Again, *Ireland* refused to bow her neck to the yoke of his Holiness. Pope Adrian stirred up Henry II. to subdue her, that he might wring from her "Peter's Pence," and was the first instigator of that "union" of which the Catholics now so loudly complain. Popery is the blight of her prosperity—the withering curse of her children. But, *Scotland*, across the channel, is full of churches and schools, and colleges—the land of learning, liberty, exalted sentiments, and hallowed wealth—the glory of the British Isles. Again, in *Protestant America* every man sits beneath his own vine and fig tree, having none to make him afraid; peace and happiness, knowledge and love, liberty and prosperity everywhere abound. But in *Catholic America*, in *Mexico*, and throughout all the Republics south of her, there are despotism and anarchy, desolation and misery in fair proportion with the universal ignorance and sottishness of the people. The fairest portions of the world, *Italy*, *Spain*, *Poland*, and *South America*, have in the providence of God, been allotted to Popery for its inheritance; these are the broad fields of the wealth it calls its own, and none disputes its claims; and yet all these rich and fertile countries have been impoverished, and made wretched by the mother of "abominations." No other countries of the world, ever enlightened by the Gospel, have sunk so low on the scale of intelligence, wealth and moral worth.—*Am. Paper.*

A MAN OF ONE IDEA.

Luther, like all great reformers, was a man of one idea; but that one was not what historians have generally supposed, it was not civil liberty, nor liberty of opinion, nor opposition to forms, nor any abstract love of truth, but the one idea was, **JESUS—SAVIOR.** No human being ever felt with deeper anguish what it was to be lost. Language cannot have a more terrible earnestness than that wherein he has described the death agony through which he passed when he felt his sins, and the majesty of God, and the desperate hopelessness of any effort to approach him, or bring his fallen nature up to that immeasurable height of parity. "It was all over with me," he says; "the sin of my nature tormented me night and day, there was no good in life, sin had taken possession of me, my free will hated God's judgments, it was dead to good, anguish drove me to despair: nothing remained but to die and sink to hell." "Let them threaten me with banishment and death, with the torture and the stake," he says in a later letter, "what is all this to me? it all makes no impression on me, it is all the merest trifle to the agony I endured in my religious life before I found a Savior." Now, to a soul in this state of religious anxiety, the whole Catholic system is one great and gloomy barrier, standing between it and its Redeemer. Luther struggled like a giant, he fought as for life, and broke through the dark obstacle and found a Savior; he found, he embraced, he believed, he felt, he knew that he was saved, and he felt it with a joy as mighty and overwhelming as had been his anguish. Thenceforth, there was to him but one mighty idea—**SALVATION AND A SAVIOR.**—*Mrs. Stowe.*

CHRISTIANITY ABOVE CONTROVERSY.

Those who really value Christianity, and believe in its importance, not only to the spiritual welfare of man but to the safety and prosperity of human society, rejoice that in its revelations and teachings there is so much which mounts above controversy, and stands on a universal acknowledgment. While many things about it are disputed, or are dark, they still plainly see its foundation, and its main pillars; and they behold in it a sacred structure rising up to the heavens. They wish its general principles, and all its great truths, to be spread over the whole earth. But those who do not value Christianity, nor believe in its importance to society or individuals, cavil about sects and schisms, and bring monotonous changes upon the shallow and so-frequently refuted objections founded on alleged variety of

discordant creeds and clashing doctrines.—*Hon. Daniel Webster.*

STIFLED CONVICTIONS.

More than twenty years ago I had the pleasure of spending some time in two places in the State of New-York, in which powerful revivals of religion were in progress.

In the course of the first revival in the town of —, a gentleman of my acquaintance became deeply anxious for his soul. He wept, he mourned, he sighed, and no doubt prayed for days and days together. But he was proud and obstinate—he would not submit to God.

One day his pious, amiable wife, whose anxieties about her husband were almost beyond control, came into his room, and finding him still lingering in his wretched condition, and solemnly fearing that he would grieve away the Holy Spirit, and turn back to the world, she fell upon her knees in his presence, and fervently prayed for him. The husband's state of mind after that prayer may be conjectured, but not easily described. He literally *writhed* in mental anguish.

Dr. Nettleton was at that time in the place. He was the wisest man that I ever saw in tracing out the operations of the human mind when under the influences of the Divine Spirit. He seemed to possess almost intuitive knowledge of this subject. When he saw a sinner long lingering under conviction he judged that there was a special cause, and he was pretty sure to detect that cause.

One day,—after my friend Lambert, (for so I will call him,) had been struggling with and stifling his convictions for some time,—Doctor N. called to see him. He talked with him, pointed him to the Saviour, and perhaps prayed with him. But there Lambert lingered still—a miserable, disconsolate, lost sinner. No light, no hope. What could be the matter? Dr. N. smelt ardent spirits. That was enough, He immediately intimated to Lambert that he was drinking with a view to drive away his convictions; and I believe the latter did not deny the charge. Dr. Nettleton solemnly warned the wretched man and left him. What was the result? The Spirit of God left my friend, and the unclean spirit who had gone out returned to his old habitation, accompanied by seven other spirits more wicked than himself, and the last state of that man was worse than the first.

After this, a blast and a mildew seemed to rest upon all that pertained to this miserable man. Nothing prospered in his hands. His business, though formerly flourishing, run down; and he was compelled to leave the beautiful house in which he lived. This is not the worst—he appears to be given up of God. He is undone, to all appearance, for time and for eternity. His lovely wife and his interesting children are disconsolate and broken-hearted.

Go with me now through yonder street of the town at night, and what do we see? There lies poor, wretched, ruined Lambert, a drunkard in the ditch! O God, what is man when left of thy Spirit! Let a veil, for the present, cover the sequel.

Reader, if the Spirit of God strive with you, as you value salvation grieve Him not away.—*Am. Messenger.*

DANCING.—"I am now an old fellow," says Cowper in one of his letters, "but I had once my dancing days as you have now; yet I could never find that I could learn half so much of a woman's character by dancing with her, as conversing with her at home, when I could observe her behaviour at table, or at the fire-side and in all the trying scenes of domestic life. We are all good when pleased; but she is the good woman who wants not the fiddle to sweeten her."

BEAUTIFUL LITTLE ALLEGORY.—A humming bird met a butterfly, and being pleased with the beauty of its person and glory of its wings, made an offer of perpetual friendship.

"I cannot think of it," was the reply, "as you once spurned me, and called me a drawing dolt."

"Impossible!" exclaimed the humming bird. "I always entertained the highest respect for such beautiful creatures as you."

"Perhaps you do now," said the other, "but when you insulted me, I was a caterpillar. So let me give you a piece of advice; never insult the humble, as they may some day become your superiors."

If men's religion lies no deeper than their skin, it is possible that they may scourge themselves into very great improvement.—*Dr. South.*

THE PEOPLE.—The greatest scholars, poets, orators, philosophers, warriors, statesmen, inventors and improvers of the arts, arose from the lowest of the people. If we had waited till courtiers had invented the art of printing, clock-making, navigation, and a thousand others, we should have probably continued in darkness to this hour.

He who does good with pain, will do well to remember, that the pain is evanescent but the good eternal; and he who does evil with pleasure, will do well to remember, that the pleasure is evanescent but the evil eternal.

COMMANDANT OF JAFFNA.—Captain Lucas, of the Ceylon Rifle Regiment is appointed Commandant of Jaffna, vice Lieut Dawson of the same Corps.

SUPREME COURT SESSIONS.—The next sessions of the Supreme Court in its Northern Circuit is proclaimed by Government to be at Chilaw on or about July 14— at Jaffna on or about July 30.

INTERPRETER WANTED.—An Interpreter is wanted for the District Court, Court of Requests and Police Court of Chilaw—salary £75 per annum. Applicants must apply at the Colonial Secretary's Office.

RETRENCHMENT.—We understand a Circular has been addressed to the Heads of Departments calling upon them to make every possible retrenchment in their expenditure in view of an anticipated deficiency of Revenue.—*Obs. June 10.*

DINNER TO THE GOVERNOR.—The merchants of Colombo gave an entertainment of His Excellency Viscount Torrington, and the Heads of departments on Saturday the 12th inst, at their new Exchange place. The place was tastefully decorated with palm branches, leaves, flowers and fruits, festoons of red and white cloth and colored lamps. The party consisting of about 70 persons sat down to dinner about eight o'clock. Mr. Ackland, occupied the head of the Table as Chairman, and Mr. Armitage the foot as vice Chairman. The after-dinner Toasts and Speeches, after rendering due honors to Royalty, were characterised by an exchange of compliments and rather adulatory greetings between the several Parties represented on the occasion. The sentiments expressed by the speakers in relation to Public interests, were of a highly commendable character,—being marked by a tone of liberal and impartial deference to the general welfare. Our readers will be especially interested in the observations which fell from the lips of our new Governor, which do equal honour to the heart and mind of His Excellency. We have room for only two extracts.

"For himself he (Lord Torrington) could only say that he came here free from every prejudice of class, caste, or race; it was his desire to do his duty with honest impartiality and a cautious consideration of every circumstance which can tend to effect the progressive and permanent improvement of all the great interests of the colony. His highest wish and greatest reward would be, to witness the ultimate success of his own efforts in the growing prosperity of the community at large. He could not help even here calling to mind the remarkable words made use of by Mr. Macgregor in proposing his health at the dinner in London, 'that Providence in raising him from the bed of death, to send him to Ceylon, must have designed to make him the humble instrument by means of which good was to be worked out.—When he regarded the excellence and variety of climate and of soil to be met with in this Island, the luxuriance of its vegetation and the productions which it is calculated to raise, he could not help asking what prodigious results may not be produced here by the exercise of industry and perseverance. There are many new articles of production which have as yet been scarcely if at all, attempted in Ceylon, and which doubtless might be raised with extraordinary success. He hoped to be able to judge for himself of the varied capabilities of the country, and it was his intention gradually to visit every portion of the island and to ascertain by local observation and enquiry what was its condition and what was most required for the development of its resources."

RAIL ROAD SPEED.—An Engine made by Mr. Cramp-ton for the Namur and Liege Rail-way Company, in an experimental trip, attained the almost incredible speed of 75 miles per hour.—Two gentlemen were on the Engine car, at the time.

NEW MOTIVE POWER.—In France motion has been obtained on Rail ways by means of compressed air.

LAHORE.—It is stated that several of the Sirdar chiefs had lately formed a conspiracy to assassinate the Resident, Colonel Lawrence. The Colonel, on hearing of the conspiracy, proceeded to the Palace, and charged the Sirdars with their treachery, telling them that by killing him they would be no better off, as the Company had plenty of officers to fill his place. The conspirators are to be brought to trial.

PASTEBORD ROOFS.—The first experiment of this kind of roof was tried ten years ago in the Bow Bazar Chapel, Calcutta, which has a very large span. It has iron trusses covered with teak sheathing boards, and the wood with a double layer of mill boards, well tarred. The external surface was then painted white; and the roof has not leaked for ten years, and appears as capable of standing a torrent of rain now as when it was put up. If at the end of ten years more the mill boards should require renewal, the expense would little exceed 500 Rps. for a surface of 2,000 feet. Such a roof is moreover much cheaper than the heavy roofs with which houses are usually covered, and which fall a prey to the white ants in ten or a dozen years.

Friend of India.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Papers from England to May 1, were received here on the 22d inst. We give below a few items of the most important intelligence.

In Ireland, sickness (fever and dysentery) is extending, and several deaths have occurred among the higher circles of society.—In some parts great enthusiasm for the Americans was manifested on the reception of provisions for the famishing Irish, contributed from the United States.—Mr. Newman, a late convert to Popery, under the instructions of the Pope, is about to undertake a new translation of the vulgate Scriptures into English.—Hopes are entertained that the unfortunate steamer Great Britain which has lain aground some months on the coast of Ireland will soon be got off.

ITALY.—Letters from Rome of the 9th April state that a plot to murder the Pope had been discovered. It was first found out by the French ambassador, who revealed the names of the conspirators to the Pope. Their intention was to assassinate him whilst giving audience to one of them, who was, by lot, to be appointed to kill him. A Capuchin presented himself for an audience of the Pope. His holiness requested his name, this he gave boldly, but before being admitted the Pope looked over the list of the conspirators and found the name of the Capuchin there. He immediately called for and concealed six carabineers, who on the Capuchin's entrance, seized him, and on searching him found he had a brace of loaded pistols, and a poisoned dagger about his person. The Capuchin was conveyed to prison. Many arrests have taken place. This plot is believed to be a concoction of the Jesuits.

TURKEY.—Letters from Bucharest give the following details of a calamitous fire at that place on the 4th. Nearly a fourth part of the town which contains 110,000 persons has been destroyed and fully 20,000 persons have now no shelter from the cold and still inclement season. The fire broke out in the house of a Boyard, owing to a boy firing off a pistol, the wading of which communicated to the house and in less than two hours the flames had spread over the whole of the quarter inhabited by the dealers and industrious classes. The wind blew a perfect hurricane from the west, and the flakes of flame were carried over the whole extent of the town in an easterly direction, and as most of the houses are covered with shingle, and each house has its hay-stack in the court, the devouring element spread with fearful rapidity. The wind continued its violence until past midnight, and fearful was the view offered by the lurid flames of fire that rushed from such an extent of burning mass! The fire extended upwards of three miles in length, and was only stopped by its reaching the barriers of the city where no more buildings existed to aliment it.

UNITED STATES AND MEXICO.—Important news from the seat of war.—The principal facts are the investment of Vera Cruz, the retreat of Santa Anna upon San Luis, and re-occupation by General Taylor of his old post at Agnas Nuevas; and proclamation by the Government at Washington, that all Mexican ports and places occupied by its army are open to the commerce of American and neutral vessels, on paying certain prescribed rates of duties, to be collected by the American naval and military commanders. The last date from Vera Cruz is the 13th March. At half past 3 o'clock A. M. on the 13th, both town and castle opened a heavy fire on the American lines. It was not expected that an assault could be given before the lapse of two or three days. The pipes supplying the town with water had been discovered and cut off, so that nothing was left for the inhabitants but to capitulate.

Many of the Mexicans who were taken prisoners, state that they had not eaten any thing for three days previously to the battles, that the army of Santa Anna was in a state of utter destitution, and that unless he could get supplies in four days, his army would disband, or they must inevitably starve. Santa Anna was said to have coalesced with the church party and there was a report that the ecclesiastics had sent him 200,000 dollars as an earnest of their determination to support him.

ECONOMY OF HUMAN LIFE.

[By some old Author, perhaps a Chinese Philosopher, as we once read.]

CHAPTER I.

Bow down your heads unto the dust, O ye inhabitants of the earth: be silent and receive with reverence instruction from on high.

Wheresoever the sun doth shine, wheresoever wind doth blow, wheresoever there is an ear to hear, and a mind to conceive: there let the precepts of life be made known; let the maxims of truth be honored and obeyed.

All things proceed from God; his power is unbounded, his wisdom is eternity and his goodness endureth for ever.

He sitteth on his throne in the centre and the breath of his mouth giveth life to the world.

He toucheth the stars with his finger, and they run their course rejoicing.

On the wings of the wind, He walketh abroad and performeth his will through all the regions of unlimited space.

Order and grace and beauty spring from his hand.

The voice of wisdom speaketh from all his works:

but the human understanding comprehendeth it not. The shadow of knowledge passeth over the mind of a man as a dream; he seeth as in the dark, he reasoneth and is deceived.

But the wisdom of God is as the light of heaven; he reasoneth not; his mind is the fountain of truth. Justice and mercy wait before his throne, benevolence and love enlighten his countenance for ever.

Who is like unto the Lord in glory, who in power shall contend with the Almighty: hath he any equal in wisdom, can any in goodness be compared unto him.

He it is, O man, who hath created thee; thy station on earth is fixed by his appointment; the powers of thy mind are the gifts of his goodness, the wonders of thy frame are the work of his hands.

Hear then his voice for it is gracious, and he that obeyeth shall establish his soul in peace.

மனுவாழ்வின் ஒழுங்குப் பிரமாணம்.

ஆ! பூலோக வாசிகளே நீங்கள் உங்கள் தவகளைக் குனிந்து தரையில் வணங்கிப் பயபத்தியுடன் பரத்திலிருந்துபோதிப்படைந்தமைநிற்குங்கள்.

சூரியன் எங்கே பிரகாசிக்கிறதோ, காற்று எங்கே வீசுகிறதோ, காது எங்கே கேட்கவிருக்கிறதோ, மனமெங்கே மட்டிடவிருக்கிறதோ, அங்கே சீவ கட்டவாகளும் உண்மையின் பிரமாணங்களும் அறிவிக்கப்பட்டுக் கனம்பெற்றுக் கீழ்ப்படியப்பட்டிருக்கக்கடவன்.

சகலபொருள்களும் பரனிலிருந்துவருகின்றன. அவர் தத்தவம் எல்லையில்து, அவர்ஞானம் அநாத். அவர் நன்மைகள் என்றுமுள்ளன.

மத்தியில் அவர் தமதாசனத்தில்மேலிருந்து தம்வாய் மூச்சினால் உலகிற்கு உயிரைக்கொடுத்தருள்கீர்.

அவர் நட்சத்திரங்களைத் தம்விரலாற்பரிச்சீக்கீர். அவை தங்கத்திற் களிப்பாய்ச் செல்கின்றன.

அவர்காற்றின் சிறகில் வித்தாரமாய் நடந்து எல்லையற்றவெள்ளியின் சகலதேயங்களினுமுடாகத்த மது சித்தத்தை நடத்துகீர்.

ஆணையும் அருளும் அழகும் அவர் கையிலிருந்து சரக்கின்றன.

அவருடைய சகல கிரியைகளினுமிருந்து ஞானசத்தம்பேசுகின்றது: ஆனால் மனுஷக அறிவு அதைமட்டிடவில்லை.

ஞான நம்பல் மனதின் மனதில் ஒரு கனவுபோலத் தோற்றுக்கின்றது. அவன் இருளின் காட்சி போலக் கண்டு உத்திரித்து வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கீர்.

ஆனாற்பரமஞானம்பரலோக விளக்கு அவர்திருவுளம் உண்மையினூற்று, ஆதலால் அவர் யுகித்துணரவில்லை.

நீதியும் இரக்கமும் அவர்ஆசனத்தின்முன் காத்திருக்கின்றன, அருளும் அன்பும் எப்போதும் அவர்முகவடிவை மலர்த்துக்கின்றன.

மகிமையில் கர்த்தாவுக்கு நிகர்யார்? சகல வல்லவருடனெதிர்க்க வல்லவர் யாவர்? ஞானத்தில் அவருக்கு நிகர் ஒருவருண்டா? நன்மைகளில் எவனாகிலும் அவருக்கு நிகரா?

ஆ! மனத்தினே உண்ணப் படைத்து உன் வாசத்தலத்தைப் பூமியிலே தமது கட்டவையினால் நியமித்தவர்; அவரே உன் மனதின் தத்துவங்கள் அவருடைய நன்மைகளினீவுகளாம். உனது ருபிகரத்தினதீசயங்கள் அவர் கைத்தொழில்.

அவர் சத்தம்மரக்கமுள்ளதானாகையால் அதைக் கேள். அதற்கமைபவன் தன்னுத்துமாவைச் சமாதானத்தின்வலப்படுத்துவன்.

மலையாளங் கள்ளிக்கோட்டின் சிரஸ்தாருந் தேய்வபத்தியிற் சிறந்தவருமாகிய ம. றா. தாவிது தேய்வசிகாமணிப்பிள்ளையவர்கள்பொறிற் சொல்லிய சரமகவி.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்கொண்டவண்டபகீரண்டங்கள் யாவையுஞ்செப்பொம்பத்தினுடனே—செய்யெனச் சொல்லவொருவரும்லாற்றமுதுதிருவுள்ளகாரணமதாய்ச்—சிட்டித்ததளித்தழித்தீழமுதலில்லாத்திரியேகதேவேஸ்பரன்—செய்யவருள் பெற்றவன் தய்யமறையுற்றவன் சிற்றுகைசமுற்றற்றவன்—தேயாதகீர்த்திவான்தேசறுங்கல்விவான் தேய்வபத்திக்குரியவான்—சேர்ந்தபாவானர்களுள்ளங் களிப்புறச்செந்தமிழ்க்கீர்வாகி—தேடிவருப்பாவலர்குடிவருமாதலர் செம்பொன்றறவிட்டவைப்பான்—செல்வமுடையமேழிப் பதாகையான் தெவ்வரின்செய்சீனேகவிவாகையான்

தார்கொண்ட கங்காதுலத்தினன்றண்குவனா சார்மாலையகலத்தினன்—தண்ணைஞ்சேரலெகும் திண்டுக்கல்லநகரின்னதக்கமுக்கியவிற்பனன்—தானெனச் சாற்றிலான் தனதெனப் போற்றிலான் சகலர்க்கு

மொருவேற்றிலான்—சாரும்னத்தார் சனத்தாரியாவர்க்குத்தாங்கு மாலாவிருக்கம்—தவமணி தவாமணிசுகமணி மகாமணி சத்யமணிசுந்தமணி—தண்மணிசொல் வண்மணிநண்மணிகொளொண்மணி தரையின்மதியாதமணியாய்ச்—சால்புவிராசர்கவிராசசர்தே தரசர்கடமதுகண்மணியென்னுமா—தாவிது தேய்வசிகாமணியெனும் நாமன் தயைபொறையுள்ள பூமன்

பேர்கொண்டகீர்ஸ்தாபத்தழவாறுநூற்று நாற்பெருகு சித்திரை பத்திலே—பெருமை நிறையந்தோன்முத்துபதேசீசன்பேர்பெருமையாய்ப்பிறந்து—பீழைகள் பலபெற்றதாயுரோமானுமார்க்கத்தைப்பீடுபெறவே துறந்து—பேரிதாமிரட்சையருள் கவீசேட சமயத்தைப் பிறருமறியக்காட்டினான்—பேதமறுபத்தித்ருவேதசங்கீத முதல்பெட்டபடப்பாவாக்கினான்—பிறங்குகளெனவேசலவன்கீளேமேன்சமுதல்பேரானதுரைமார்களாற்—பேர் கொண்ட சீர்கொண்டு தார்கொண்டு பார்கொண்டு பேசு பத்திரிகைகொண்டு—பேடையென்நடனமிடுகோயம்புத்தூரில்படபெறுமுத்தியோகமேற்று

பார்கொண்டவர்கள்ளிக்கோட்டதூர் முதலாஞ்சபாசீரஸ்தாரானவன்—பகரியலிங்கீலிசுபாஷாதி பண்டிதன் பராபரன்பிள்ளையானேன்—பாடெல்லாம் புகழ்துஞ்சைவேதநாயகசாஸ்திர்பர்வலர் சீரோமண்கீழும்—பத்திவேதக்கணுநாநந்தம்பிள்ளைக்கும்பட்சமுறுமெய்ச் சீநேகன்—பண்புகற்பிற்சீனிய பாரியயிருமகவைபர்வாரம்யாவும்விட்டு—பகருவாவாறுசதமெண்ணந்தோடாருண்டு பாதுவமுப்பித்திலே—பக்கந்தவாதசீசோமவாரங்காவல படியுமாறேழ வயத்திற்—பரலோக பரனின் சுரலோகர் பரவிபதமருவினே.

JUST PUBLISHED

AND FOR SALE AT THE MANEPI DEPOSITORY

CLASSICAL READER

A work in 262 pages, 8vo. consisting of copious extracts from—*Ramayana—Pancha-Tantra-kathe—Paratham—Neidatham—Scanda Purana—Casikandam—Neethineri velakkam—Naladiar—Cural and Pe-rya Puranam*—selected with a view of furnishing a body of *Tamil Classics*, as free as possible from the immoralities of native authors, for the use of students in acquiring the Tamil language, as well as for a Reading book in the higher Native schools.

[Price 2 shillings.]

அறிவித்தல்.

தமிழ்நூல்களைக் கூறிகு மாணுக்கர் செந்தமிழ்வாசகநடையுஞ் செய்யுள்நடையு முணர்ந்தற் குபயோகமாக இலக்கியசங்கிரகமென்னும் ஓர்நூல் அச்சிற்பதிந்து நிறைவேற்றிற்று. அது, இராமாயணக்கதை, பஞ்சதந்திரக்கதை, பாரதம், நடைதம், கந்தப்புரணம், காசிகாண்டம், இராமாயணம், நீதிநெறிவிளக்கம், நாடடியார், திருவள்ளுவர் குறள், பெரியபுராணம் என்னுநூல்களிற், சன்மார்க்கவழுவாய கவிதை ஒழித்த சிற்சிலபகுதிகள் ஒருதிரட்டாக்கப்பட்டு எண்பக்க மடிப்புக் காசிதமுள்ளதாம் இந்நூற்றுபத்ததோரம்புறத்தில் முற்றுப்பெற்று. அதனை வேண்டினோர் பிரதியொன்றுக்கு, ஒருரூபாய் வீதமாக மாணிப்பாயிலிருக்கும் புத்தகசாலையிலே கொள்ளலாம்.